

THE NEW HOUSE

BLADEFREGA

புதிய வீடு

THE FAMILY · 10

திருமணம் ஆனதுமே, அவர்கள் Cosenza-வில் வாழ முடிவு செய்தனர்.

என் தந்தை அதிகாரபூர்வமாகப் பணியமர்த்தப்பட்டிருந்த இடம் அதுதான்; நிறுவனத்தின் எல்லாக் கடிதப் போக்குவரத்தையும் பொருட்களையும் Gillette அங்கேதான் அனுப்பியது.

என் தாய் தன் முதல் குழந்தையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

1960-களில் குழந்தையின் பாலினம் யாருக்கும் முன்கூட்டியே தெரியாது.

அப்போது கிடைத்த பரிசோதனைகள் உடலுக்குள் ஊடுருவுபவை, ஆபத்தானவை; இன்னும் பிறக்கவே இல்லாத ஒரு குழந்தையை வைத்துச் சூதாட யாரும் தயாராக இல்லை.

ஆஹாஹாஹாஹா.

1963 கிறிஸ்துமஸ் வந்தது.

என் தந்தையை Reggio Calabria-வுக்கு மாற்றுவதற்கு Gillette ஒப்புதல் அளித்தது.

என் தாய் மகிழ்ச்சியாக இருந்தாள்.

அவளுடைய குழந்தை அவளுக்கு மிக நன்றாகத் தெரிந்த இடத்தில் பிறக்கும்.

அவளுடைய நகரத்தில்.

வீட்டின் நடைபாதைகளில் ஒரு நகைச்சுவை
சுற்றிக்கொண்டே இருந்தது:

“என் குழந்தையின் அடையாள அட்டையைப் பார்த்து,
அவன் Cosenza-வில் பிறந்தவன் என்று
கண்டுபிடித்துவிட்டால் எவ்வளவு பெரிய துயரம்! என்
உறவினர்கள் என்ன நினைப்பார்கள்?”

ஆஹாஹாஹாஹா.

என் தாத்தா பாட்டியின் வீட்டிலிருந்து இருநூறு மீட்டர்
தூரத்திலேயே அவர்களுக்கு ஒரு வீடு கிடைத்தது.

பதினேழு வயதே ஆன என் தாய்க்கு அருகிலேயே
குடும்பத்தின் ஆதரவு இருக்கும் என்பதே
வெளிப்படையான எண்ணம்.

தேவைப்படும்போது யாராவது குழந்தையைப்
பார்த்துக்கொள்ள உதவலாம்.

ஆனால் வாழ்க்கை வேறொரு விளையாட்டை ஆட
முடிவு செய்தது.

தாய்க்கும் மகளுக்கும் இடையிலான உறவு
ஏற்கெனவே சிதைந்திருந்தது.

அடித்தால் வளர்ப்பைச் சரிசெய்துவிடலாம் என்று
அவளுடைய தந்தை நம்பினார்.

அது ஒருபோதும் பலிக்கவில்லை.

ஒருமுறைகூட.

பின்னாளில் என் தாய் தன் சொந்தப் பிள்ளைகள் மீதும்
அதே முறையைப் பயன்படுத்த முயன்றபோதும்,
விளைவு ஒன்றேதான்.

தோல்வி.

இளமையானவள்.

அழகானவள்.

கண்ணைக் கவர்பவள்.

முழுமையான ஒரு சாத்தான்.

காலை உணவுக்கு முன் நூறு யோசனைகளை
நினைத்து, இரவு உணவுக்கு முன் இன்னும் நூறைச்
செய்து முடிக்க அவளால் முடியும்.

ஆனால் அவள் என் தாய்.

என் சகோதரி Teresa ஜனவரி 1964-இல் பிறந்தாள்.

ஒரு பெண் குழந்தை.

எந்த உறவினரும் பார்க்க ஓடி வரவில்லை.

பெரும்பாலோர் வாரங்கள் கழித்தே வந்தனர்.

ஏதோ ஓர் இறுதிச் சடங்கு நடந்துவிட்டதைப் போல.

சமூகத்தின் உண்மையான வளங்கள் ஆண்களே என்று
நம்பப்பட்ட ஒரு தென் இத்தாலிய நகரத்தின் பண்பாடு
அப்படிப்பட்டதாக இருந்தது.

ஆண்கள்.

யதார்த்தம் வேறுவிதமாக இயங்குகிறது என்று
கண்டுபிடிக்க அதே சமூகத்துக்கு இன்னும் அறுபது
ஆண்டுகள் தேவைப்படும்.

ஒருவேளை என் இலக்கியம் இந்தப் பொருளை
அறிமுகப்படுத்தியிருக்கலாம்.

அதைப் புரிந்துகொள்வது வேறு விஷயம்.

சரி, பதின்மூன்று மாதங்கள் கழித்து நான் வந்தேன்.

பிப்ரவரி 1965.

திடீரென்று Cosenza-விலிருந்தும் சுற்றியிருந்த
ஒவ்வொரு கிராமத்திலிருந்தும் மூன்று ஞானிகள்
தோன்றினர்.

ஒரு கொண்டாட்டம்.

ஆண் வாரிசு வந்துவிட்டான்.

தலைமுறை தொடரும்.

என் தந்தை சுறுசுறுப்பான மனிதர்.

அடுத்த எட்டு ஆண்டுகளில் இன்னும் பத்துக்
குழந்தைகள் எளிதாகத் தோன்றியிருக்கலாம்.

அதற்குப் பதிலாக, ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக்
கருக்கலைப்புகள் நடந்தன.

ஆணுறைகள் தன்னை நிலைகுலையச் செய்கின்றன
என்று சொல்லி என் தந்தை அவற்றை விரும்பவில்லை.

என் தாய் வேறொரு முறையை விரும்பினாள்.

அவள் கிரெடிட் கார்டைப் பயன்படுத்தினாள்.

மருத்துவர் பிரச்சினையைத் தீர்த்தார்.

ஒருநாள் மதியம் என் தாய் சிகை அலங்காரக்
கடைக்குச் சென்றாள்.

அப்படிப்பட்ட இடங்களில் எப்போதும் நடப்பதுபோல,
ரகசியங்கள் பரிமாறப்பட்டன.

வீட்டு உரிமையாளரின் மகனுக்குத் திருமணம்
நடக்கப்போகிறது என்றும், எங்களுக்குப் பதிலாக
வேறொரு குடியிருப்பாளரைத் தேடுகிறார்கள் என்றும்
யாரோ குறிப்பிட்டார்கள்.

என் தாய் கணக்கில் மிகவும் கெட்டிக்காரி.

வீட்டுக்கு வந்து, என் தந்தையை அழைத்து, ஓர் எளிய சமன்பாட்டை முன்வைத்தாள்.

“ஏழு நாட்களுக்குள் ஒரு புதிய வீடு வாங்குங்கள். நாம் கிளம்புகிறோம்.”

என் தந்தை மாதம் 750,000 லிரா மட்டுமே சம்பாதித்தார்.

ஆனால் என் தாய்க்கு ஒரு தையல் பொருட்கள் மற்றும் துணிக்கடை இருந்தது.

என் தந்தைவழித் தாத்தாவுக்கு ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு, பணம் திடீரென்று தோன்றியது.

சொத்துத் தரகர் என் தந்தைக்கு முடிக்கப்படாத, கரடுமுரடான ஒரு வீட்டைக் காட்டினார்.

உரிமையாளர்கள் 70 லட்சம் லிரா கேட்டனர்.

என் தந்தையின் கணக்கில் சரியாக 70 லட்சம் லிரா இருந்தது.

ஒரு லிரா கூட அதிகமில்லை.

ஒரு லிரா கூடக் குறைவில்லை.

அவர் அதை வாங்கினார்.

வீட்டில் உட்புறச் சுவர்கள் இருந்தன.

வேறு எதுவும் இல்லை.

முடிக்கப்பட்ட கட்டமைப்பு இல்லை.

முறையான வசதிகள் இல்லை.

என் தாய் அவரைக் கொன்றுவிட நினைத்தாள்.

“கதவுகளும் ஜன்னல்களும் குளியலறையும் இல்லாமல் நாம் எங்கே போய்த் தூங்கித் தொலைவது?”

என் தந்தை சிரித்தார்.

“நான் Frega.”

“மே 1973-க்குள் நாம் புதிய வீட்டில் வாழ்வோம்.”

மார்ச் 1973-இல் இன்னும் இரண்டு Frega-க்கள் வந்தனர்.

இரட்டையர்கள்.

பல ஆண்டுகள் கழித்து என் தந்தை சொல்வார்:

“ஆனால் நான் சரியான நேரத்தில் வெளியே வந்துவிட்டேனே. அவர்கள் எப்படித்தான் உள்ளே நுழைந்தார்கள்?”

எல்லோரும் சிரித்துக்கொண்டிருக்க, நான் எப்போதும் ஒரே பதிலைச் சொன்னேன்.

“பிரச்சினை உள்ளே நுழைவது இல்லை, அப்பா. அது எளிது.”

“பிரச்சினை சரியான நேரத்தில் வெளியே வருவதுதான்.”

“ஒருவேளை உங்கள் நேரம் தப்பியிருக்கலாம்.”

“உங்கள் Bulova கடிகாரம் சில விநாடிகள் பின்தங்கி ஓடுகிறது.”

ஆஹாஹாஹாஹா.

அவர் ஒருபோதும் வங்கியில் கடன் வாங்கியதில்லை.

அடமானம் இல்லை.

கடன்கள் இல்லை.

நண்பர்களும் அவரை அறிந்தவர்களும் கடன் கொடுத்தனர்.

அவர் ஒருபோதும் தன் வாக்கை மீறியதில்லை.

30 மே 1973 அன்று நாங்கள் குடிபுகுந்தோம்.

குடிபெயர்வின் பெரும்பகுதியை என் தந்தையும் நானும் மட்டுமே கவனித்துக்கொண்டோம்.

இரண்டு நாட்கள் தளவாடங்களைச் சுமந்த பிறகு, எட்டு வயதான நான், ஒரு சலவை இயந்திரத்தைத் தனியாக மூன்று மாடிகள் ஏற்றி வீட்டுக்குள் கொண்டுவந்தேன்.

இறுதியாக நாங்கள் எங்கள் சொந்த வீட்டில் இருந்தோம்.

இனி யாரும் எங்களை வெளியே துரத்த மாட்டார்கள்.

குறைந்தபட்சம் கோட்பாட்டளவில் அப்படித்தான்.

பல ஆண்டுகள் கழித்து என் பெற்றோர் இறந்தனர், என் சகோதரர்களில் ஒருவன் எல்லாவற்றையும் கைப்பற்றிக்கொண்டான்.

ஆனால் அது வேறு கதை.

போய் வருகிறேன், அப்பா.

Ferdinando Frega

Gillette Man ✂